

Chengxian, Gansuprovinsen, Kina
Den 24 februari 2008

tomas.stenback@gmail.com

rachel.stenback@gmail.com

Telefon i Kina: +86 939 3200667

Telefon i Sverige 018-4951537

Besök gärna vår hemsida www.e455.se/kina

你们好!

(Nimen hao! = Hej!)

Gott nytt (kinesiskt) år! Först vill vi berätta att vi har bestämt oss för att stanna i Kina ytterligare ett år. Vi trivs båda väldigt bra här i Kina och vi känner att vi fortfarande har mycket att lära oss och mycket att uppleva. Både Amity och Svenska kyrkan har varit glada för vårt beslut. Av olika orsaker så kommer vi inte att stanna här i Chengxian i norra Kina. Istället kommer vi att flytta söderut till provinsen Guangxi som gränsar till Vietnam. Vi vet inte mycket om denna flytt än men vi väntar med spänning på att få höra var vi kommer att hamna och vi hör av oss när vi något mer konkret om detta. Genom flera kollegor från Amity som redan jobbar där nere har vi fått rapporter om tropisk hetta, tropiska växter, tropiska frukter och, oturligt nog, gigantiska tropiska insekter! Vi har också hört att provinsen är vacker men väldigt fattig. (Den vackra filmen *Kärlekens Slöja* är inspelad i provinsen.)

När höstterminen avslutades i januari och vi hade rättat alla våra tentor och satt betyg, åkte vi söderut till provinsen Guizhou för att delta i Amitys vinterkonferens. I nästan en vecka deltog vi i seminarier och lyssnade på föreläsningar som var mycket intressanta. Det bästa under veckan var ändå att få träffa alla Amitys lärare och bara prata och utbyta erfarenheter. På grund av det extrema vädret här i Kina (kallaste vintern på 50 år) kunde vi inte besöka Amitys projekt ute på landsbygden och konferensen avslutades några dagar tidigare och vi kunde resa vidare. Vintervädret har skapat enorma problem i Kina eftersom landet är totalt oförberett på så mycket snö och så kallt väder. När vi skulle lämna Chengxian i mitten av januari hade vi till och med svårt att hitta en taxi som ville köra oss över bergen! I Gansuprovinsen är det inte ovanligt att det kommer snö, men mängden som kom i år var man inte beredd på. Bilarna har aldrig vinterdäck och sommardäcken är inte heller av bästa klass så taxichaufförerna stannar helst hemma om vägarna är isiga. Det har varit flera trafikolyckor i vinter, bland annat en tragisk bussolycka som våra Amitykollegor berättade om där 14 studenter omkom. Ledningen på deras skola berättade aldrig för dem om olyckan men de hörde om den genom sina studenter. Jag antar att ni har hört en del om alla problem i Kina i vinter; bl.a. hörde vi om hur 800,000 migrantarbetare blev fast vid tågstationen i Guangzhou, om hur stora delar av landet var utan el eller värme, och en mängd andra faror och problem. Alla våra studenter klagade denna vecka över hur deras vinterlov var förstört av vädret. Några berättade att de till och med fick förfrysningsskador medan de höll sig inne. Eftersom vi kommer från Minnesota och Sverige, två kalla platser, kan det här vara lite svårt att

förstå, men de är så oförberedda på sådan kyla och så mycket snö och is. Något annat som inte verkar finns här är snöröjning. Eller rättare sagt, snöröjningen ser väldigt annorlunda ut här mot hemma i Sverige. Vi blev väldigt förvånade när vi åkte till flygplatsen i Xi'an under snöovädret och såg flera lokala kvinnor med hemmagjorda sopkvastar stå på motorvägen och sopa undan snön! Kina upphör aldrig att förvåna oss.

Efter Amitys konferens blev många av våra kollegor insnöade i flera dagar men vi hade turen att komma iväg utan några större problem. Under det kinesiska nyåret stänger alla skolor så vi passade på att göra en resa söderut (vår skola stängde ner så mycket, att de till och med stängde av värmen i huset, vilket var till stort bekymmer för de tre andra utländska lärare som spenderade två helt iskalla veckor här!) Först

spenderade vi två sköna veckor i Malaysia där vi njöt av den vackra naturen (inklusive många otroligt söta, men energiska vilda apor som gjorde allt för att äta upp vår mat). I Malaysia besökte vi huvudstaden Kuala Lumpur, som var en ren modern storstad, två pittoreska öar samt Cameron Highlands uppe i bergen. Även om Malaysia ligger i Asien så kändes det faktiskt på många sätt lite som att resa i ett land i väst, långt från Kina.

Efter Malaysia så reste vi till en av de mest intresanta plaster som vi någonsin har besökt, Kambodja. Även om vi inte var där så länge, så lämnade vi landet med starka intryck och minnen. När vi kom till Kambodja kändes det definitivt som vi var tillbaka i Asien. Vi har nu bott i Kina i ett och ett halvt år och vi trodde att vi blivit vana med den kaotiska trafiken, men Kambodja var faktiskt mycket värre! Vägarna var fulla med bilar, lastbilar, mopeder, motorcyklar och ibland även kor! På mopederna satt det sällan bara en person, precis som i Kina trängs det ofta hela familjer på dem. En gång såg vi till och med en man med fem små flickor på en moped! På motorvägarna, körades 90 km/h, såg vi också lastbilar fullastade med varor och högst upp, ovanpå sakerna, satt det ofta fullt med arbetare på väg till jobbet! När vi passerade dem så hoppades vi bara att det inte skulle hända någon olycka.

Aldrig tidigare har vi besökt ett land där dess förflutna är så närvarande som i Kambodja. Detta gäller för många otroliga sevärdheter som de berömda templen vid Angkor Wat (där vi spenderade två dagar). Dessvärre påminns man också hela tiden av de krig som härjat i landet under flera decennier. Överallt ser man tecken på att någon NGO (non-

governemental organization) eller en hjälporganisation varit där. Vi såg även många kyrkor och träffade flera lokala kristna. Vi träffade bland annat åtta unga kvinnor som tillsammans drev ett café i Phnom Penh som heter Jars Of Clay (caféet var rekommenderat av Lonely Planet). Kvinnorna förklarade att caféet var deras "ministry" och att de ger 10% av caféets inkomst till behövande människor i staden. De berättade också att det finns många kyrkor i Phnom Penh och att de alla brukade

gå till olika.

Vi såg väldigt många människor som fått deras liv förstörda på olika sätt under eller efter kriget. Många människor har förlorat armar och ben när de trampat på någon av alla de landminor som finns nedgrävda i landet. Vi läste i en broschyr att det fortfarande finns miljoner minor kvar. Runt Siem Reap och Angkor Wat såg vi många grupper av män som spelade lokal musik. De hade ofta en skylt framför sig där det stod: *Vi har blivit skadade av minor men vi vill jobba, inte tigga.* Så i stället för att tigga spelade de musik och sålde sina Cd-skivor och hoppades på generösa besökare. Det var var jobbigt men också inspirerande att se dessa unga män som alla var blinda eller hade förlorat armar och/eller ben.

Turismen ökar enormt i Kambodja, vi läste någonstans att 2 miljoner människor besökte landet förra året. Särskilt i huvudstaden Phnom Penh var det vanligt med tiggare och speciellt barnen verkade ha svårt att klara av att hantera alla utlänningar. Som turist, eller förmodligen också hjälparbetare, är det otroligt svårt att se unga barn som tigger. Några barn sprang runt staden, lortiga och halv nakna medan några hade fina kläder och till och med enklare smycken. Många av dessa barn kom fram till oss så fort de såg oss och ville ha mat och pengar. Det verkade nästan som det blivit en ovana hos dessa barn. Vi såg små grupper av barn som lekte och skrattade men när vi kom så slutade de leka och började tigga istället. Ibland kröp de också fram till våra bord när vi satt och åt vid en restaurang eller ett café. Det är onekligen jobbigt att se, och jag undrar verkligen hur man bäst ska hantera problemet. Jag undrar också om det kanske är så att vi, turister och hjälparbetare, till och med är en del av orsaken till problemet. Jag läste i en broschyr, "Responsible Travel", att flera organisationer jobbar specifikt med att försöka hjälpa barnen bort från gatorna, tillbaka till skolan. De hävdade bestämt att man inte skulle ge pengar eller gåvor till barnen, eftersom det helt enkelt uppmuntrade barnen till att fortsätta livet på gatan. De skrev i stället att man skulle ge till de som jobbar med att hjälpa barnen till att få ett bättre liv. Men detta är samtidigt betydligt lättare sagt än gjort. När till och med unga mammor ibland lägger ner sina barn nakna på gatan framför turisterna är någonting definitivt fel. Turismen hjälper landet ekonomiskt men jag undrar

ändå; om inte turisterna, och hjälparbetarna, var där, kanske skulle många av dessa människor resa sig upp själva och försöka att hitta en lösning på sina liv? Det är en svår fråga som vi har funderat mycket på under vår resa till Kambodja.

Även om det är tankeväckande och ibland till och med störande för oss att se så mycket fattigdom så var det mesta av vår resa verkligen positivt. En dag tog vi en liten båtutturen (nio timmar på en träbänk! Det var Tomas idé...) från Siem Reap till Battambang. Under båtturen uppför floden fick vi se en liten glimt av många människors vardag. Vi passerade hela byar som flöt på vattnet och en del hus var byggda på höga stylvor. När vi passerade deras hem kom barnen ut och vinkade och

ropade till oss, och vi kände oss verkligen privilegierade när vi såg alla dessa glada skrattande barn springande längs stranden. (Vi ska klippa ihop en video och lägga ut på vår hemsida inom kort.) Överlag så måste jag säga att de flesta människor som vi träffade verkade riktigt glada och öppna trots (eller kanske på grund av) deras materiellt sett enkla liv.

Vi har nu återvänt till Chengxian och det är skönt att vara tillbaka. Det är svårt att tro att vi bara har fyra månader kvar här. Den här terminen kommer vi att fortsätta att jobba med studenternas läsrum, "Book Nook" och försöka träna upp fler bibliotekarier så att rummet förhoppningsvis kan fortsätta även utan vår hjälp. Vi fortsätter att få böcker skickade till oss och vi har nu över 700. Studenterna gillar verkligen böckerna och flera har sagt att de önskat att rummet hade funnits när de först kom till skolan.

Hör gärna av er, det betyder mycket för oss. Även om vi har ganska mycket att göra så händer det att vi känner oss uttråkade eller oinspirerade, så vi är alltid tacksamma för allt som ni där hemma gör för oss (samtal, bön, mm). Telefonsamtal och små brev betyder mer än vi trodde innan vi kom hit. ☺

再见! (*Zaijian!* = Hejdå!)

Rachel och Tomas

Rachel and Tomas Stenback
Longnan Teachers College
Chengxian, Gansu Province, 742500
China
Zip code: 742500

中国甘肃省成县 陇南师专科研外事处

